

S'encourager mutuellement

Par J. Anette Dennis

Première conseillère dans la présidence générale de la Société de Secours

T'i Japim Zemër Njëri-Tjetrit

Nga Motra Xh. Enet Denis,

Këshilltare e Parë në Presidencën e Përgjithshme të Shoqatës së Ndihmës

Conférence générale d'octobre 2025

Seul le Seigneur connaît pleinement nos limites et notre capacité personnelles, et pour cette raison, il est le seul entièrement qualifié pour juger nos performances.

J'ai lu récemment une histoire qui m'a profondément touchée. Elle s'est déroulée au USA Masters Track and Field National Championship, une compétition pour les personnes âgées.

L'un des participants à la course du 1 500 mètres, Orville Rogers, était âgé de 100 ans. L'auteur a écrit :

« Lorsque le coup de pistolet de départ a retenti, les coureurs se sont élancés et Orville s'est immédiatement retrouvé en dernière position, où il est resté seul pendant toute la course en avançant très lentement. [Lorsque] le dernier coureur, à part Orville, a terminé la course, il lui restait encore deux tours et demi à parcourir. Près de 3 000 spectateurs sont restés assis calmement, le regardant faire lentement le tour de la piste, complètement seul dans un silence inconfortable.

« [Cependant], lorsqu'il a entamé son dernier tour de piste, la foule s'est levée en l'applaudissant pour l'encourager. Lorsqu'il a abordé la dernière ligne droite, la foule était en liesse. En entendant les encouragements enthousiastes de milliers de spectateurs, Orville a puisé dans ses dernières réserves d'énergie. La foule a explosé de joie lorsqu'il a franchi la ligne d'arrivée où les autres concurrents l'ont accueilli à bras ouverts. Humblement et reconnaissant, Orville a salué la foule et a quitté la piste avec ses nouveaux amis. »

C'était l'accomplissement de la course d'Orville dans cette compétition, et dans chacune des autres épreuves, il avait également terminé à la dernière

Vetëm Zoti i di plotësisht kufizimet dhe kapacitetin tonë individual dhe për këtë arsye Ai është i Vetmi plotësisht i kualifikuar për të gjykuar kryerjen tonë.

Kohët e fundit lexova për një përvojë që më preku thellë. Ajo ndodhi në Kampionatin Kombëtar të Atletikës për Atletë Veteranë në SHBA – një konkurrim për persona në moshë të shkuar.

Njëri nga pjesëmarrësit në garën e 1500 metrave ishte 100-vjeçari Orvill Roxhersi. Autori shkruan:

“Kur u dha shenja e nisjes, vrapuesit filluan garën, me Orvillin që u vendos menjëherë në vendin e fundit, ku qëndroi i vetëm gjatë gjithë garës, duke u çapitur shumë ngadalë. [Kur] vrapuesi i fundit përveç Orvillit përfundoi, Orvillit i kishin mbetur ende dy xhiro e gjysmë për të bërë. Gati 3000 spektatorë të ulur qetësisht po e shihnin atë teksa bënte xhiron e radhës në pistë – krejtësisht i vetëm në një heshtje shqetësuese.

[Por] kur filloi xhiron e tij të fundit, turma u ngrit në këmbë, duke brohoritur dhe duartrokitur. Në çastin kur hyri në fundin e xhiros, turma po oshtinte. Me inkurajimin e brohoritjeve të mijëra spektatorëve, Orvilli mbledhi rezervat e fundit të energjisë. Turma shpërtheu nga gëzimi ndërsa ai kaloi vijën e përfundimit dhe u përqa-fua nga konkurrentët e tij. Orvilli e përshëndeti përulësisht dhe plot mirënjohje turmën dhe doli nga pista me miqtë e tij të rinj.”

Kjo ishte gara e pestë e konkurrimit për Orvillin dhe në secilën nga ngjarjet e tjera gjithashtu kishte zënë vendin e fundit. Disa njerëz

place. Certaines personnes auraient été tentées de juger Orville, se disant qu'à son âge, il n'aurait même pas dû participer, qu'il n'avait pas sa place sur la piste, car il rallongeait considérablement les épreuves pour tout le monde.

Malgré le fait qu'il terminait toujours dernier, Orville a battu cinq records du monde ce jour-là. Personne parmi les spectateurs n'aurait cru cela possible, mais ni eux ni les autres coureurs n'étaient les juges. Orville n'a enfreint aucune règle et les organisateurs n'ont pas abaissé le niveau des exigences. Il a participé à la même compétition et a rempli les mêmes exigences que tous les autres coureurs. Toutefois, il a été tenu compte de son niveau de difficulté, en l'occurrence son âge et ses capacités physiques limitées, puisqu'il concourait dans la catégorie des 100 ans et plus. Et dans cette catégorie, il a battu cinq records du monde.

Tout comme il a fallu beaucoup de courage à Orville chaque fois qu'il s'est élancé sur cette piste, il faut également beaucoup de courage à certains de nos frères et sœurs pour s'engager chaque jour dans l'arène de la vie, sachant qu'ils risquent d'être jugés injustement, alors qu'ils font de leur mieux pour suivre le Sauveur et respecter les alliances qu'ils ont contractées avec lui malgré une adversité décourageante.

Peu importe où nous vivons dans le monde, peu importe, notre âge, nous avons tous fondamentalement besoin d'éprouver un sentiment d'appartenance, de savoir que nous sommes désirés et nécessaires, et que notre vie a un sens et un but, quelles que soient notre situation ou nos limites.

Pendant le dernier tour de piste, la foule a massivement encouragé Orville, lui donnant la force de continuer. Cela n'avait aucune importance qu'il finisse dernier. Pour les athlètes et la foule, c'était beaucoup plus qu'une compétition. De bien des façons, c'était un bel exemple de l'amour du Sauveur en action. Lorsque Orville a terminé, ils se sont tous réjoui ensemble.

Tout comme le Masters Championship, nos assemblées et notre famille peuvent être des lieux de rassemblement où nous nous encourageons mutuellement – des communautés d'alliances nourries par l'amour du Christ les uns pour les autres – nous aidant à surmonter les difficultés que nous rencontrons, nous apportant force et soutien sans nous juger les uns les autres. Nous

mund të jenë tunduar ta gjykojnë Orvillin, duke menduar se as që duhej të konkurronte fare për moshën që ka, se pista nuk ishte vend për të sepse ai bënte që ngjarjet ku merrte pjesë, të zgjateshin shumë dhe të shkaktoshin vonesa dhe për të tjerët.

Por edhe pse gjithmonë përfundoi i fundit, Orvilli theu pesë rekorde botërore atë ditë. Askush nga ata që po e shihnin të garonte, nuk do ta kishte besuar se kjo ishte e mundur, por atë nuk e gjykuan as spektatorët dhe as konkurrentët. Orvilli nuk theu asnjë rregull dhe autoritetet nuk ulën asnjë standard. Ai bëri të njëjtën garë dhe përmbushi po të njëjtat kërkesa si të gjithë konkurrentët e tjerë. Mirëpo, u mor parasysh shkalla e tij e vështirësisë, në këtë rast mosha dhe kapaciteti i kufizuar fizik, duke e vendosur atë në grupmoshën mbi 100 vjeç. Dhe në atë grupmoshë, ai theu pesë rekorde botërore.

Ashtu siç Orvillit iu desh guxim i madh për të dalë çdo herë në atë pistë, duhet gjithashtu guxim i madh për disa nga motrat dhe vëllezërit tanë që të hyjnë në arenën e jetës çdo ditë, duke e ditur se mund të gjykohen padrejtësisht edhe pse po bëjnë më të mirën që munden përkundër gjasave shkurajuese për të ndjekur Shpëtimtarin dhe për të nderuar besëlidhjet e tyre me Të.

Pavarësisht se ku jetojmë në botë, pavarësisht nga mosha, është një nevojë bazë e njeriut që të gjithëne të ndiejmë një ndjenjë përkatësie, të ndiejmë se u duhemi njerëzve dhe jemi të nevojshëm dhe se jeta jonë ka qëllim dhe kuptim, pavarësisht nga rrethanat apo kufizimet tona.

Në xhiron e fundit të garës, turma i dha zemër me sa mudi Orvillit, duke i dhënë forcën për të vazhduar përpara. Nuk pati rëndësi që ai përfundoi i fundit. Për pjesëmarrësit dhe turmën, ky ishte shumë më tepër se një konkurrim. Në shumë mënyra, ky ishte një shembull i bukur i dashurisë së Shpëtimtarit në veprim. Kur Orvilli përfundoi garën, u ngazëlluan të gjithë së bashku.

Ashtu si Kampionati për Atletë Veteranë, bashkësitë dhe familjet tona mund të jenë vende grumbullimi ku ne i japim zemër njëri-tjetrit – komunitete të besëlidhjeve të ushqyera nga dashuria e Krishtit për njëri-tjetrin, duke e ndihmuar njëri-tjetrin për të kapërcyer çfarëdolloj sfidash me të cilat përballemi, duke i dhënë njëri-tjetrit forcë dhe guxim pa e gjykuar

avons besoin les uns des autres. La force divine vient de l'unité c'est pourquoi Satan cherche à nous diviser.

Malheureusement, pour certains d'entre nous, il peut parfois être difficile d'assister aux réunions de l'église pour diverses raisons. Ce peut être causé par des questions spirituelles, de l'anxiété sociale ou une dépression. C'est peut-être lié au fait d'être d'une ethnie ou d'un pays différent, ou d'avoir des expériences de vie ou des points de vue différents qui font penser à une personne qu'elle n'arrivera jamais à s'intégrer. Il peut même s'agir de parents en manque de sommeil et épuisés émotionnellement par des bébés et de jeunes enfants ou de quelqu'un qui est célibataire dans une assemblée remplie de couples et de familles. Ce peut être une personne ayant besoin de trouver le courage de revenir à l'église après des années d'absence ou rongée par l'idée qu'elle ne sera jamais à la hauteur ni à sa place.

Russell M. Nelson a dit : « Un couple de votre paroisse qui divorce, un jeune qui rentre prématurément de mission ou un adolescent qui remet son témoignage en question n'ont pas besoin de votre jugement. Ils ont besoin de percevoir l'amour pur de Jésus-Christ dans vos paroles et vos actions. »

Notre expérience à l'église est destinée à créer des liens essentiels avec le Seigneur et entre nous, si précieux pour notre bien-être émotionnel et spirituel. Un élément inhérent aux alliances que nous contractons avec Dieu, tout d'abord au baptême, est notre responsabilité de s'aimer et de se soutenir les uns les autres en tant que membres de la famille de Dieu, membres du corps du Christ, mais pas seulement pour cocher une case sur une liste de choses à faire.

L'amour et le soin que nous prenons les uns des autres à la manière du Christ est d'une nature plus élevée et plus sainte. L'amour pur du Christ est la charité. Russell M. Nelson a enseigné : « La charité nous pousse à 'porter les fardeaux les uns des autres' [Mosiah 18:8] et non à se les amoncelers les uns sur les autres. »

Le Sauveur a dit : « À ce point, nous reconnaitrons que vous êtes mes disciples, si vous avez de l'amour les uns pour les autres. » Russell M. Nelson a ajouté : « La charité est la caractéristique principale d'un vrai disciple de Jésus-Christ. [...] Le message du Sauveur est clair : ses vrais disciples édifient, élèvent, encouragent, persuadent et in-

njëri-tjetrin. Keminevojëpër njëri-tjetrin. Forca hyjnore vjen nga unitetidhe kjo është arsyeja pse Satani synon të na përçajë.

Fatkeqësisht, për disa prej nesh, frekuentimi i kishës ndonjëherë mund të jetë i vështirë për shumë arsye të ndryshme. Mund të jetë dikush që po e mendojnë pyetjet rreth besimit ose dikush me ankth shoqëror apo depresion. Mund të jetë dikush nga një vend ose racë tjetër apo dikush me përvoja të ndryshme jetësore ose mënyra të tjera se si i sheh gjërat, që mund të mendojë se nuk i përshtatet këtij modeli. Mund të jenë ndoshta edhe prindër të lënë pa gjumë dhe të stërmunduar emocionalisht nga foshnjat dhe fëmijët e vegjël ose dikush që është beqar/e në një bashkësi plot me çifte dhe familje. Mund të jetë gjithashtu dikush që merr guximin për t'u rikthyer pas vitesh largimi ose dikush me një ndjenjë sëmbuese se thjesht nuk është në atë nivel dhe nuk do të përkasë kurrë në të.

Presidenti Rasëll M. Nelson tha: "Nëse një çift në lagjen tuaj shkurorëzohet, ose një misionar i ri në moshë kthehet në shtëpi më herët, apo një adoleshent ka dyshim në dëshminë e tij, atyre nuk iu nevojitet gjykimi juaj. Atyre iu nevojitet të përjetojnë dashurinë e kulluar të Jezu Krishtit të pasqyruar në fjalët dhe veprimet tuaja."

Përvoja jonë në kishë ka për qëllim që të sigurojë lidhjet jetike me Zotin dhe me njëri-tjetrin që janë tejet të nevojshme për mirëqenien tonë shpirtërore dhe emocionale. E qenësishme në besëlidhjet që bëjmë me Perëndinë, duke filluar nga pagëzimi, është përgjegjësia jonë për ta dashur dhe për t'u kujdesur për njëri-tjetrin, si pjesëtarë të familjes së Perëndisë, anëtarë të trupit të Krishtit dhe jo thjesht për të shënuar një kutizë si të kryer në listën e gjërave që pritet nga ne të bëjmë.

Dashuria dhe kujdesi si i Krishtit janë tiparet më të larta e më të shenjta. Dashuria e pastër e Krishtit është dashuri hyjnore. Siç dha mësim Presidenti Nelson: "Dashuria hyjnore na shtyn që 'të mba[jmë] barrat e njëri-tjetrit' [Mosia 18:8], në vend që të ngarkojmë barrëmbin njëri-tjetrin".

Shpëtimtari tha: "Prej kësajdo t'ju njohin të gjithë që jeni dishepujt e mi, nëse keni dashuri për njëri-tjetrin". Dhe Presidenti Nelson shtoi: "Dashuria hyjnore është karakteristika kryesore e një pasuesi të vërtetë të Jezu Krishtit". "Mesazhi i Shpëtimtarit është i qartë: dishepujt e Tij të vërtetë ndërtojnë, lartësojnë, nxitin, bindin dhe

spirent. [...] La façon dont nous nous adressons à d'autres personnes et parlons d'elles [...] importe vraiment. »

Les enseignements du Sauveur à ce sujet sont très simples. Ils sont résumés dans la règle d'or : Tout ce que vous voulez que les hommes fassent pour vous, faites-le de même pour eux. Mettez-vous à la place de cette personne et traitez-la comme vous aimeriez être traité si vous étiez à sa place.

Traiter les autres à la manière du Christ s'étend largement au-delà de notre famille et de nos assemblées. Cela inclut nos sœurs et nos frères d'autres confessions ou sans confession du tout. Mais aussi ceux qui viennent d'autres pays ou cultures, ou qui ont des opinions politiques différentes des nôtres. Nous faisons tous partie de la famille de Dieu et il aime tous ses enfants. Il désire que ses enfants l'aiment l'un et l'autre.

La vie du Sauveur était un exemple d'amour, il rassemblait et édifiait même ceux que la société avait jugés comme parias et impurs. Il est un exemple qu'il nous est commandé de suivre. Nous sommes ici pour acquérir les attributs du Christ et devenir un jour comme notre Sauveur. Son Évangile n'est pas une liste de tâches à effectuer, c'est un Évangile de changement, pour devenir comme lui et aimer comme il l'a fait. Il veut que nous devenions un peuple de Sion.

À la fin de ma vingtaine, j'ai traversé une période de profonde dépression et, pendant cette période, c'était comme si la réalité que Dieu existait avait soudainement disparue. Je ne peux pas vraiment expliquer ce que je ressentais, mais je me sentais complètement perdue. Depuis que j'étais petite fille, j'avais toujours su que mon Père céleste était là et que je pouvais lui parler. Mais pendant cette période, je ne savais plus s'il y avait un Dieu. Je n'avais jamais rien vécu de semblable auparavant et j'avais l'impression que toutes mes croyances fondamentales s'écroulaient.

Pour cette raison, j'avais du mal à aller à l'église. J'y allais, mais c'était en partie parce que j'avais peur qu'on dise que j'étais « non pratiquante » ou « moins fidèle » et je craignais de devenir un « projet » attribué à quelqu'un. Ce dont j'avais vraiment besoin à ce moment-là, c'était de ressentir l'amour, la compréhension et le soutien sincères des gens autour de moi, et non d'être jugée.

frymëzojnë. ... Mënyra se si u flasim të tjerëve [dhe] flasim për të tjerët ... vërtet ka rëndësi.”

Mësimi i Shpëtimtarit për këtë është shumë i thjeshtë. Është i përmblendhur në Rregullën e Artë: Atë që dëshironi që të tjerët t'ju bëjnë juve, bëjuani edhe ju atyre. Vendoseni veten në vendin e atij personi dhe trajtojeni atë në mënyrën që- judo të donit të trajtoheshit po të ishit në vendin etij.

Trajtimi i të tjerëve si Krishti shkons-humëpërtej familjeve dhe bashkësive tona. Ai përfshin motrat e vëllezërit tanë të besimeve të tjera ose të asnjë besimi. Ai përfshin vëllezërit e motrat tona nga vende dhe kultura të tjera, si edhe ata me bindje të ndryshme politike. Tëgjithëne jemi pjesë e familjes së Perëndisë dhe Ai i do tëgjithëfëmijët e Tij. Ai dëshiron që fëmijët e Tij ta duan Atë si dedhenjërit-tjetrit.

Jeta e Shpëtimtarit ishte një shembull dashurie, mbledhjeje dhe lartësimi ndaj atyre që shoqëria i kishte gjykuar si të dëbuar dhe të papastër. Shembulli i Tij është shembulli që jemi urdhëruar të ndjekim. Ne jemi këtu për të zhvilluar cilësi si të Krishtit dhe përfundimisht të bëhemi si Shpëtimtari ynë. Ungjilli i Tij nuk është një ungjill me listë detyrash; ai është një ungjill i të bërit, i të bërit siç është Ai dhe i të dhënit dashuri siç jep Ai. Ai dëshiron që ne të bëhemi një popull i Sionit.

Kur isha në fund të të 20-ave, kalova një periudhë depresioni të thellë dhe, gjatë asaj kohe, qe sikur realiteti që Perëndia ekzistonte, u zhduk krejt papritur. Nuk mund ta shpjegoj plotësisht ndjenjën përveçse të them se ndihesha plotësisht e përhumbur. Që kur isha vajzë e vogël, e kisha ditur gjithmonë se Ati im në Qiell më gjendej pranë dhe se mund të flisja me Të. Por gjatë asaj kohe, nuk e dija më a ekzistonte vërtet një Perëndi. Nuk kisha përjetuar kurrë diçka të tillë më parë në jetën time dhe m'u duk sikur i gjithë themeli im po shkërmoqej.

Si rrjedhim, e pata të vështirë ta frekuentoja kishën. Shkoja, por pjesërisht ngaqë kisha frikë se mos etiketohesha si “joaktive” ose “më pak besnike” dhe i druhesha faktit se mos bëhesha projekti i caktuar i dikujt. Ajo që kisha vërtet-nevojëgjatë asaj kohe, ishte të ndieja dashuri të sinqertë, mirëkuptim dhe përkrahje nga njerëzit rreth meje, jo gjykim.

Certaines des suppositions que je craignais que les gens fassent à mon sujet, je les avais-moi-même faites à propos d'autres personnes quand elles n'assistaient pas régulièrement aux réunions de l'Église. Cette expérience personnelle douloureuse m'a appris des leçons précieuses sur les raisons pour lesquelles il nous est commandé de ne pas nous juger injustement les uns les autres.

Y a-t-il parmi nous des personnes qui souffrent en silence, craignant que leurs combats cachés ne soient découverts parce qu'elles ne savent pas comment les autres réagiront ?

Seul le Seigneur connaît pleinement le niveau réel de difficulté avec lequel chacun de nous mène sa vie, les fardeaux que nous portons, les difficultés et les obstacles que nous affrontons et qui sont souvent invisibles aux yeux des autres. Lui seul comprend pleinement les blessures et les traumatismes qui ont bouleversé la vie de certains d'entre nous dans le passé et qui continuent de nous affecter aujourd'hui.

Souvent, nous nous jugeons-mêmes sévèrement, pensant que nous devrions être bien plus loin sur le chemin. Seul le Seigneur connaît pleinement nos limites et notre capacité personnelles, c'est pourquoi il est le seul pleinement qualifié pour juger nos performances.

Sœurs et frères, soyons comme les spectateurs de cette histoire et encourageons-nous mutuellement dans notre parcours de disciple, peu importe notre situation ! Il n'est pas nécessaire d'enfreindre des règles ou d'abaisser le niveau des exigences. C'est en fait le deuxième grand commandement, aimer notre prochain comme nous-mêmes. Et, comme notre Sauveur l'a dit : « Toutes les fois que vous avez fait ces choses à l'un de ces plus petits de mes frères, c'est à moi que vous les avez faites », bonnes ou mauvaises. Il nous a aussi dit : « Si vous n'êtes pas un, vous n'êtes pas de moi. »

Dans la vie de chacun de nous, il y aura des moments où nous serons ceux qui ont besoin d'aide et d'encouragement. Engageons-nous dès maintenant à toujours nous soutenir les uns les autres. En agissant ainsi, nous parviendrons à une plus grande unité et donnerons au Sauveur l'occasion d'accomplir son œuvre sacrée, celle de guérir et de transformer chacun de nous.

À chacun de vous qui avez peut-être l'impression d'être très à la traîne dans la course de la vie, ce voyage dans la condition mortelle,

U druhesha disa hamendësimeve që njerëzit do të bënin për mua, që unë vetë i kisha bërë për të tjerët kur atanuk e frekuentonin kishën rregullisht. Ajo përvojë e dhimbshme vetjake më dha disa mësim të vëra rreth arsyeshpëjemi urdhëruar që të mos e gjykojmë njëri-tjetrin padrejtësisht.

A ka nga ata mes nesh që vuajnë në heshtje, me frikë se mos të tjerët do t'i marrin vesh betejat e tyre të fshehura sepse nuk e dinë se cili do të jetë reagimi?

Vetëm Zoti e di plotësisht nivelin e vërtetë të vështirësisë me të cilën secili prej nesh po bën garën e jetës së vet – barrët, sfidat dhe pengesat me të cilat përballemi që shpesh nuk mund të shihen nga të tjerët. Vetëm Ai i kupton plotësisht plagët që të ndryshojnë jetëndhe traumat që disa prej nesh mund të kenë përjetuar në të shkuarën, që po ndikojnë ende tek ne në të tashmen.

Shpesh, madje gjykojmë edhe vetenash për duke menduar se duhet të jemi shumë më përpara në shteg. Vetëm Zoti i di plotësisht kufizimet dhe kapacitetin tonë individual dhe për këtë arsye Ai është i Vetmi plotësisht i kualifikuar për të gjykuar kryerjen tonë.

Motra dhe vëllezër, le të jemi si ata spektatorët në historinë më sipër dhe t'i japim zemër njëri-tjetrit në rrugëtimin tonë të dishepullimit, pavarësisht nga rrethanat tona! Kjo nuk kërkon që ne të thyejmë rregullat ose të ulim standartet. Në fakt është urdhërimi i dytë i madh – ta duam të afërmin porsivetveten. Dhe siç ka thënë Shpëtimtari ynë: "Sa herë ia keni bërë këtë ndonjërit prej këtyre ... këtë ma bëtë mua", qoftë për mirë apo për keq. Ai na ka thënë gjithashtu: "Nëse nuk jeni një, nuk jeni të mitë".

Do të ketë raste në jetën e secilit kur do të jemi ne ata që kemi nevojë për ndihmë dhe inkurajim. Le të zotohemi tani që ta bëjmë këtë gjëmonë për njëri-tjetrin! Ndërsa e bëjmë këtë, ne do të zhvillojmë unitet më të madh dhe do të bëjmë vend për Shpëtimtarin që të bëjë punën e Tij të shenjtë të shërimit dhe transformimit të secilit prej nesh.

Të gjithë ju që mund të mendoni se keni mbetur shumë prapa në këtë garë të jetës, në këtë rrugëtim të vdekshmërisë, ju lutem, vazhdoni

n'abandonnez pas. Seul le Sauveur peut juger pleinement où vous devriez être aujourd'hui, et il est compatissant et juste. Il est le grand juge de la course de la vie et le seul à comprendre pleinement le niveau de difficulté selon lequel vous courez, marchez ou avancez lentement. Il tiendra compte de vos limites, de vos capacités, de votre vécu, des fardeaux cachés que vous portez, ainsi que des désirs de votre cœur. Vous êtes peut-être en train de battre des records du monde symboliques. Ne perdez pas espoir. Continuez d'avancer ! Restez ! Vous avez votre place ici ! Le Seigneur a besoin de vous et nous avons besoin de vous !

Où que vous viviez dans le monde, aussi loin que cela puisse être, n'oubliez jamais que votre Père céleste et votre Sauveur vous connaissent parfaitement et vous aiment d'un amour parfait. Ils ne vous oublient jamais. Ils veulent vous ramener à eux.

Gardez les yeux fixés sur le Sauveur. Il est votre barre de fer. Ne le lâchez pas. Je témoigne qu'il vit et que vous pouvez lui faire confiance. Je témoigne aussi qu'il vous encourage.

Je prie pour que nous suivions tous l'exemple du Sauveur et nous encourageons mutuellement. Au nom de Jésus-Christ. Amen.

përpara. Vetëm Shpëtimtari mund ta gjykojë plotësisht se në ç'pikë duhet të jeni në këtë garë të jetës, dhe Ai është i dhembshur dhe i drejtë. Ai është Kryegjykatësi në garën e jetës dhe i Vetmi që e kupton plotësisht nivelin e vështirësisë në cilin po vraponi, po ecni apo po çapiteni. Ai do të marrë parasysh kufizimet tuaja, kapacitetin tuaj, përvojat tuaja jetësore dhe barrët e fshehura që mbani, si dhe dëshirat e zemrës suaj. Junë fakt mund të jeni duke thyer rekorde simbolike botërore. Ju lutem, mos e humbni shpresën. Ju lutem, vazhdoni përpara! Ju lutem, qëndroni! Ju vërtet kenipërkatësi! Zoti ka nevojë për ju dhe ne kemi nevojë për ju!

Kudo ku jetoni në botë, sado larg të jeni, ju lutem, mbajeni mend gjithmonë se Ati juaj në Qiell dhe Shpëtimtari juaj ju njohin plotësisht dhe ju duan në mënyrë të përsosur. Ata nuk ju harrojnë kurrë. Ata dëshirojnë t'ju çojnë në shtëpi.

Mbajini sytë drejt Shpëtimtarit. Ai është shufla juaj e hekurit. Mos e lëshoni Atë. Unë dëshmoj se Ai jeton dhe se jua mund t'i mirëbesoni Atij. Unë dëshmoj gjithashtu se Ai po ju jep zemër juve.

E ndjekshim të gjithë shembullin e Shpëtimtarit dhe i dhënim zemërnjëri-tjetritështë lutja ime, në emrin e Jezu Krishtit, amen.